

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.443 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 januari 2008 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 30 april 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U zou geboren zijn in Bangladesh en afkomstig zijn uit Dhaka. U zou een Bihari zijn en als dusdanig zou u geen nationaliteit hebben. U zou bijna uw hele leven in een vluchtelingenkamp gewoond hebben. In het verleden zou u problemen hebben gekregen met enkele lokale gangsters. Deze gangsters zouden de mensen bedreigd hebben zodat ze lid zouden worden van deze bende. U zou dit geweigerd hebben. Op*

13 december 2007 zou u buitenshuis geweest zijn toen u bemerkte dat de “RAB” (Rapid Action Battalion) voor uw huis stond. Later zou u vernomen hebben dat ze een zak met wapens voor uw huis gevonden hebben. U zou een vermoeden hebben dat de gangsters uit wraak de wapens voor uw huis geplaatst hebben. U zou naar Kerani Ganj gevlucht zijn. U zou schrik hebben dat de “RAB” u zou neerschieten en besloten hebben om het land te verlaten. U zou naar Chittagong gegaan zijn, waar u op een schip naar Turkije werd gezet. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw vluchtelingenidentiteitskaart voor, een foto, een brief van uw kampoverste en uw rantsoenkaart. Na uw gehoor legde u verschillende juridische documenten voor, meerbepaald een ‘Warrant of Arrest’, ‘Charge Sheet’, ‘Order Sheet’ en ‘First Information Report’.”

3. De feiten “worden niet betwist” door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoeker stelt: *“De middelen zijn gebaseerd op artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”*
1. De bepalingen vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker stelt dat hij *“is het niet eens met de argumentatie van het CGVS”* en bijgevolg de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutive werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

Nopens de status van vluchteling.

3. Verzoekers asielaanvraag werd verworpen omdat hij onwetend is over de kern van zijn asielrelaas met name zijn voorgehouden Bihari-etnie, en hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde die niet stroken met de inhoud van de documenten die hij neerlegde en hij onwetend was met betrekking tot *“een aantal essentiële zaken (...) die toch tot de algemene kennis van een Bihari- vluchteling uit Bangladesh zouden moeten behoren.”* De bestreden beslissing stelt: *“U verklaarde dat uw vluchtelingenkamp, “Town Hall Refugee Camp”, het enige vluchtelingenkamp gelegen te Mohammadpur, Dhaka, zou zijn. Volgens u zou er nog één kamp in Dhaka zijn, nl. in Mirpur (gehoorverslag CGVS pp. 2-3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat er in Mohammadpur, Dhaka, minstens 6 Biharikampen liggen. Er werd u gevraagd naar de naam van het kamp in Mirpur, maar u noemde het een “Biharikamp” zonder een specifieke naam te geven. Toen u gevraagd werd of u het Geneva Camp kende, verklaarde u plots dat dit de naam was van het kamp te Mirpur (gehoorverslag CGVS p. 3). Nochtans blijkt uit informatie van het CGVS dat het Geneva Camp ook in Mohammadpur ligt en niet in Mirpur. Ook verklaarde u dat er in totaal maar negen Biharikampen zijn in Bangladesh, terwijl het er in werkelijkheid 66 zijn (gehoorverslag CGVS p. 3). Voorts verklaarde u dat in uw vluchtelingenkamp ongeveer 200 à 250 mensen woonden, en in het verleden zouden het er maximaal 300 à 350 geweest zijn (gehoorverslag CGVS p. 3). Echter in 1992 woonden er nog ruim 1500 mensen in uw kamp. Ook verklaarde u dat er in het Geneva Camp misschien 400 mensen wonen, terwijl er eigenlijk zo’n 25.000 mensen wonen en dit specifieke kamp één van de grootste kampen is in Bangladesh (gehoorverslag CGVS p. 3). Dat u geen exact getal zou kennen is zeer zeker aanvaardbaar, maar er is toch wel een heel verschil tussen uw opgegeven aantal inwoners en het werkelijke aantal. Voorts werd u gevraagd of u het “SPGRC” (Stranded Pakistanis General Repatriation Committee) kende. U verklaarde hier wel eens van gehoord te hebben, maar u kon hen niet echt duiden. Nochtans gaat het hier over een beweging die actief is voor de rechten van de Biharis en dit vooral in de vluchtelingenkampen. Dat u zelfs niet wist waar deze afkorting voor zou staan, breekt de geloofwaardigheid van uw bewering een Bihari te zijn, verder af. Er werd u daarenboven een foto getoond van de voormalige leider van de “SPGRC”, Nasim Khan, maar u herkende hem niet op de foto; wat meer is, de naam van de man zei u niets (gehoorverslag CGVS p. 4). Nochtans blijkt uit informatie dat Nasim Khan zich jarenlang heeft ingezet voor de Biharigemeenschap en het niet meer dan logisch is dat zijn naam bij u bekend zou zijn.”* Verzoeker *“volhardt een Bihari te zijn”* en *“Het feit dat hij niet sluitend kon antwoorden op de gestelde vragen van het CGVS, wijt verzoeker aan het feit dat hij ongeschoold is”* en *“tevens analfabeet”*.
1. Voor zover verzoeker zijn hele leven als Bihari in een vluchtelingenkamp in Bangladesh zou hebben gewoond is het redelijk te verwachten dat hij bekend is met de Bihari-gemeenschap en de Bihari-kampen in Bangladesh. Aangezien hij niet op de hoogte is van essentiële zaken waarmee men tijdens een verblijf in een vluchtelingenkamp dagelijks wordt geconfronteerd -zoals andere naburige kampen in de regio- en bij benadering niet wist hoeveel mensen er in zijn eigen kamp en de nabijgelegen kampen verbleven, kan niet geobjectiveerd worden dat hij ooit in een vluchtelingenkamp zou hebben verbleven. Evenmin is het aannemelijk dat hij tot de Bihari-gemeenschap zou behoren aangezien hij een elementair gegeven als de SPGRC zelfs niet minimaal kan toelichten. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor zijn onwetendheden. Het verzoekschrift koppelt onterecht verstandelijke vermogens met een scholingsgraad en geletterdheid gaat eraan voorbij dat verzoeker ook niet kon antwoorden op eenvoudige vragen uit het dagelijkse leven

in een vluchtelingenkamp in Bangladesh die helemaal geen scholing behoeven. Het is daarenboven redelijk te verwachten van een kandidaat-vluchteling, die beweert nood te hebben aan internationale bescherming dat hij minstens de naam kent van de instelling of organisatie die hij vreest en waarvoor hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten. De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat verzoeker toegeeft dat hij niet wist waar RAB voor stond, zodat dit de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees verder ondermijnt.

2. Verzoeker legde een attest van het Rode Kruis, een vluchtelingenidentiteitskaart, een rantsoenkaart en een foto neer. Het dient te worden vastgesteld dat dergelijke documenten om enige bewijswaarde te kunnen hebben moeten worden ondersteund door geloofwaardige, overtuigende verklaringen. Dit is gelet op wat voorafgaat in casu niet het geval.
3. De geloofwaardigheid van deze stukken wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat zijn verklaringen niet coherent zijn met de inhoud van de documenten, onder meer met betrekking tot de rantsoenen die hij ontving, de datum van uitgifte van de documenten en de datum waarop hij uit het kamp vertrok. Verzoeker erkent met betrekking tot de identiteitskaart van het Rode Kruis dat *“hierin staat vermeld dat verzoeker in 2003, 36 jaar oud is”* en *“stelt dat dit een vergissing moet zijn en dat hij het nooit eerder heeft kunnen nakijken daar hij analfabeet is”* wat echter een loutere bewering is die niet kan overtuigen en eraan voorbij gaat dat deze kaart bestemd is voor de instanties die rantsoenen uitdelen waarmee ze de rechthebbende kunnen identificeren. Met betrekking tot de rantsoenkaart bevestigt verzoeker *“dat zij soms andere rantsoenen kregen, waardoor er toch meerdere stempels vermeld staan op de kaart”*. Verzoeker stuurde zijn verklaring bij ter verhoor op het Commissariaat-generaal nadat hij geconfronteerd werd dat deze in strijd was met de inhoud van de documenten die hij neerlegde, en herhaalt dit in het verzoekschrift. De post factum nuanceringen die verzoeker nog tracht aan te brengen kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden, die grondslag vinden in het administratieve dossier en correct worden weergegeven door de Commissaris-generaal, niet weerleggen. Dat verzoeker niet eenduidig is over de rantsoenering toont bovendien verder zijn onbekendheid aan met het leven in een vluchtelingenkamp. Aangezien verzoeker derhalve geen aannemelijke verklaring heeft voor de bevindingen van de Commissaris-generaal dient te worden vastgesteld dat terecht werd geoordeeld dat de documenten niet authentiek voorkomen en er geen bewijswaarde kan worden aan gehecht. Dit klemmt te meer nu ook de inhoud van de neergelegde stukken strijdig is met verzoekers reeds incoherente verklaring over de datum van zijn problemen en daaraan verbonden vertrek *“(13 november of 13 december 2007) en uit deze documenten blijkt dat de Bengaalse overheden verzoeker kwamen zoeken op 15 september 2007”*.
1. De bestreden beslissing vermeldt tenslotte nog de neergelegde juridische documenten over verzoekers voorgehouden vervolging, met name een ‘Warrant of Arrest’, ‘Charge Sheet’, ‘Order Sheet’ en ‘First Information Report’. De Raad wenst opnieuw te benadrukken dat dergelijke documenten om enige bewijswaarde te hebben dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, overtuigende verklaringen en dit is in casu niet het geval. Verzoeker *“bevestigt een vertaling te hebben neergelegd en dat de originele stukken zich bevinden in zijn thuisland. Hij zal inspanningen leveren teneinde deze documenten naar ons land te laten opsturen”* maar biedt geen aannemelijke verklaring voor de terechte opmerking van de Commissaris-generaal dat de voorgelegde stukken in het Engels zijn opgesteld terwijl

de juridische taal in Bangladesh het Bengaals is, noch voor de vaststelling dat de documenten niet werden opgesteld op origineel papier met stempels. De tegenstrijdigheid met zijn verklaring ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de neergelegde stukken alsook van zijn asielmotieven.

2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

4. Verzoeker citeert artikel 48/4 §1 en §2 van de Vreemdelingenwet en *“is van oordeel dat hij subsidiaire bescherming kan aanvragen op basis van punt b omwille van voormelde feiten”* en *“gedraagt zich naar de wijsheid van Uw Raad voor wat betreft dit punt”*.
1. Aangezien verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming uitsluitend beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet, aannemelijk.
2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 oktober 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

K. DECLERCK.